

Tasmína
Perry

HÁZ
MEDENCÉVEL

Valaki
hazudott.

Valaki
meghalt.

21.
SZÁZAD
KIADÓ

Tasmina
Perry
HÁZ
MEDENCÉVEL

21. SZÁZAD
KIADÓ

Budapest, 2018

Valaki hazudott.
Valaki meghalt.

Stephnek, aki szeretett olvasni

Prológus

A homok még mindig meleg volt a lába alatt, de Alice, mivel futott, nem érezte. Letörölte a könnyeit, miközben átvágott a strandon, maga mögött hagyva a kerti parti fényeit, és örült, hogy elnyeli a sötétség. Amikor már biztos volt benne, hogy nem látják, térdre roskadt, átölelte magát, úgy zokogott, és hallgatta, ahogy a könnyei rácsöppennek a homokra.

Hamptonsban sírni, gondolta. Egész életemben arra vágytam, hogy itt legyek. Nem kellene most boldognak lennem?

De hát miből is gondolta, hogy éppen itt találhatja meg a boldogságát? *Hamptons*. Ez a név kislány kora óta visszhangzott benne, mint a gazdagság, a kiváltságok és a szerencsés csillogzat alatt születettek életének szinonimája. Az ő elképzelése szerint a Long Islanden lévő nagy házak azonosak egy felnőtt Disneylanddel, ahol a filmsztárok milliárdosokkal táncolnak, és ahol egy indianai kislány találkozhat egy jóképű herceggel, aki majd megváltoztatja az életét.

Félig-meddig igaza is volt, gondolta, miközben megtörölte az arcát, és lesöpörte a ruháját. Kisebb vagyont fizetett ezért a ruháért; nem örült a gondolatnak, hogy csupa homok lesz.

Magas sarkú cipőjével a kezében lassan elindult a parton a ház felé. Noha a nyári napforduló előestéje elmúlt már, a nap teljesen lebukott a látóhatár mögé, és az égboltot csillagok pettyezték. Égő fa füstjének édes-érdes szaga csapta meg az orrát; gyerekek táncoltak körbe nevetve egy örömtüzet lent a parton, a lángok meg-megcsillantak a tintakék vízen. *Bárcsak ilyen fiatal és gondtalan lennék, gondolta. Ehelyett azonban itt áll a sötétben, és ötvendolláros szempillafestéke végigcsorog az arcán. Elfojtott egy nyögést, és nekidőlt a házukhoz vezető viharvert deszkapalló korlátjának. Az ő házuk.*

Alice tudta, hogy túl korán ment férjhez. Igazság szerint alighanem egyáltalán nem lett volna szabad megházasodnia. Semmi oka nem volt arra, hogy higgyen a „boldogan éltek, míg meg nem haltak” ideáljában, az ő neveltetésével semmiképpen. Az anyja... Jesszusom, tényleg akkora meglepetés volt, hogy Alice állandóan elbaltázott mindent, mikor ő volt számára a minta? A férfiak végtelen sora, az állandóan cserélődő mostohaapák, a számtalan olyan nap, amikor mami annyira másnapos volt, vagy annyira helybenhagyták, hogy fel sem tudott kelni. „Nem tehetek róla, hogy folyton a nem megfelelő pasikba szeretek bele”, mondta egyszer a mamája. És Alice, aki még mindig hitt Disneylandben, azt válaszolta neki, hogy majd megtalálja az igazit. Csakhogy tévedett: mami sosem talált rá egy hercegre. De hát ugyan ki talál rá?

Miután lehiggadt, kireteszelte a kaput, és a bokrok között besétált a kertbe. Tagadhatatlan, hogy a ház továbbra is varázslatosan festett, fénypázmák imbolyogtak a deszkázott hátsó terasz fölött, és két emeleti ablak ragyogásától a viharvert deszkaborítású épület úgy nézett ki, mint egy kiváltképp jóindulatú sütőtök.

Hogyan lehet bármi rossz is ebben a mesebeli kastélyban?, gondolta egy röpké pillanatig, mielőtt a torka mélyén érlelődni kezdett a hányinger, emlékeztetve arra, hogy mennyire rosszul állnak a dolgok.

Áttette a cipőit az egyik kezébe, és a teraszajtón keresztül bement. Az ajtó nem volt bezárva, gyakran hagyták így, a parton töltött lusta napok elhomályosították bennük az óvatosságot, de mégis fennállt annak a lehetősége, hogy valaki van a házban.

– Hahó! – kiáltotta, majd fülelt: a hangja körben visszhangot vert a szobában. Nem, semmi, csak a klímaberendezés halk zümmögése. Nincs itt senki. David még a partin van – valamennyien ott vannak, pezsgőt isznak, és nevetnek egymás viccein, udvariasan mosolyognak az iskolákról és üzleti ügyekről szóló hengegéseken, és a szájukat tátják a legfrissebb pletykán.

A hűtőhöz lépett, és elővett egy üveg vodkát. Alice-nek tömény szeszhez volt hangulata, nem ahhoz a gyenge buborékos nedűhöz, amelyet a partin szolgáltak föl. A pezsgőtől elszédült, vihogóssá vált, most azonban teljesen ki akarta ütni magát.

Jeget dobott egy pohárba, kitöltött magának egy jókora adagot, és felszisszent, ahogy az ital végigégette a torkát. Lehet, hogy túl nyers volt Daviddel. Pedig jó férj; nem tökéletes, és nem az, amire neki szüksége van, de rendes ember. Egyszer sem ütötte meg, nem hazudott neki, és mint feleségétől még csak nem is kért tőle túl sokat. Ami őt magát illeti, viszonzásul ő is hasonlóan bánt vele, olyan keveset mutatva meg neki valódi énjéből, amilyen keveset csak lehet.

Kézbe vette a vizes poharat, a homlokához szorította, vigaszt merített a hidegségéből, és próbálta lecsöndesíteni a fejében harsogó lármát.

Vajon mit láttak az emberek a partin?, tűnődött. Mit hallottak? Vajon most róla beszélnek, a suttogás eljut egyiktől a másikig, a szégyen fodrozódó hullámmásként terjed el?

Na és? Hadd beszéljenek!

Kilépett a teraszra; a ház a klímaberendezés által vezérelt ventilátorok ellenére is túl forró és borzasztóan fullasztó volt. A bőrén akarta érezni a szellőt, és ki akart nézni a végtelen tengerre. Ez legalább még megmaradt neki. Esetleg egyszerűen beugorhatna egy csónakba, és elvitorlázhatna.

Mintha valaha is beszállnál egy csónakba. Alig tudta elviselni a medence közelségét, még a lábát sem lógatta bele egyszer sem, még a legnagyobb hőségben sem.

A tengerpartról érkező zaj egyre hangosabbá vált, és tömeg verődött össze a területhatáron túl a homokon.

Alice megcsóválta a fejét. Nincs erre szüksége, a magukat jól érző fiatalok látványára és hangjaira. Ma este nincs. Inkább elsétált a ház jobb oldalára, és közben lassan, egyfolytában kortyolgatta a vodkáját.

Nem járt sokszor az épületnek ezen az oldalán – kirázta tőle a hideg. Egész nyáron sikeresen elkerülte a medencét,

mindig felhozott valamilyen kifogást, amikor a többiek úszni mentek, és soha senki nem kérdezte meg az okát.

A medence egy fallal elkerített kertrészben volt, a ház többi részéről nem lehetett látni, mert magas sövény takarta. Be nyomta a fehér deszkakaput, és megborzongott, amikor megpillantotta az előtte csillámló türkizkék víztükröt. Kényszerítette magát, hogy odanézzon; nem tudta biztosan, képes-e további fájdalmat érezni ma este, még úgy is, ha a medence látványa kellemetlen emlékeket ébreszt föl benne. Óvatosan körüljárta a vizet, közben a vodkát kortyolgatta. *Milyen könnyű volna most rögtön véget vetni az egésznek*, gondolta, szemét az élénkkézségre szegezve. Csak egyetlen lépés, és máris vége volna az úszni nem tudónak, aki túl sokat ivott. *Az jó lecke volna őneki*, gondolta keserűen.

A sövény letompította a parton tartott örömtűzpartiról beszűrődő hangokat, de még így is ki tudta venni a dobok ritmikus dobbanásait, ahogy a tempó egyre gyorsul a tomboló csúcspontig, ami Alice-t arra a napra, arra az őrült délutánra emlékeztette, amikor a vizes pamutanyag a bőrére tapadt, a férfi keze a testén... Fölhajtotta a maradék vodkáját, lehunyta a szemét, és hagyta lágyan ringani a csípőjét.

Bárcsak minden nap olyan lehetne, mint az, bárcsak olyan volna az élete, ahogyan elképzelte! Bárcsak...

Fölpattant a szeme, amikor a háta mögül meghallotta a retesz kaparászó hangját és a kinyíló kapu nyikordulását. Nagyot dobbant a szíve, ahogy hátrafordulva szembenézett az alakkal, aki a koromfekete éggel a háttérében ott sötétlett.

– Szia, Alice! Tudtam, hogy itt talállak. Azt hiszem, ideje, hogy elbeszélgessünk.

Idén nyáron

1. fejezet

– Egy *macchiato* zsírszegény tejjel Jimnek! – kiáltotta a barista egy fehér poharat tartva a magasba.

Jem Chapman keresztülprézelte magát a nádszálkarcsú, edzőruhás lányok tengerén, és elvette a kávéját. Mindig eltévesztik a nevét, holott mindennap ide jár.

Az itallal és egy élelmiszerboltos papírzacskóval egyensúlyozva utat tört magának az ajtó felé. Jóllehet a Blackberry Café hamarosan zár, még mindig zsúfolásig tele volt, és csak a járdára kitett székeken akadt hely. Brooklyn még ilyen késői órán is nyüzsgött.

Letette a zacskóját az utolsó üres asztalra, és leült, boldogan, hogy végre lekerült a lábáról a súly. Egész nap járta New Yorkot: ellátogatott a Metropolitan Művészeti Múzeumba, aztán kirakatokat nézegetett az Ötödik sugárúton a férje, Nat által ismét lemondott közös ebéd előtt. *Bocs, kicsim, meló van, csók* – mindössze ennyi magyarázatot kapott. Így aztán visszabandukolt Brooklynba, és közben a Blackberry útmutatása alapján a Park Slope-beli Hatodik sugárútra befordulva útba ejtette a Trader Joe's élelmiszerüzletet, ami már kezdett a késő délutáni szertartásává válni.

Nézte a pohara tetejéről felszálló gőzpamacstot. A márciusi szél élesen, hidegen fújt, és kezdett sötétedni. Amikor Nattel három hónapja Brooklynba költöztek, megdöbbenetette a kávézók, gyümölcslébárok és a legdivatosabb napi ízléseket kiszolgáló ingyenc konyhák serege. Elhatározta, hogy valamenynyit kipróbálja. Akkor miért jár mégis folyton vissza ide?

Egy éles kiáltás hallatán megfordult. A szomszéd asztalnál ülő manófrizurás fiatal anyuka küszködött, hogy beültesse totyogó kisgyerekét egy összecsukható babakocsiba, anélkül, hogy kilötyögtetné a kávéját.

– Segítsek? – nyújtotta ki a kezét Jem a babakocsi felé, amelyet a feldőlés fenyegetett.

– Nem! – csattant fel a nő, és elhúzta a kocsit Jem keze ügyéből. – Megoldom.

– Jó, persze – dőlt hátra Jem. *Mégis mit gondol ez a nő? Azt hiszi, hogy el akarom ragadni tőle a gyereket?* Lehet, hogy igen, elvégre ez itt New York. Londonnak is megvoltak a maga furcsaságai, de ideát ezt szemlátomást profi szintre emelték.

A nő hátat fordított neki, de a kislány kikukucskált az anyja mellől, és rávigyorgott Jemre, aki óvatosan integetett neki. Egy pillanatra eltűnődött, miért keserítette el annyira a nő reakciója, aztán rájött: ezért jár ide állandóan. A lelke mélyén abban reménykedett, hogy barátokra tehet szert. Nat a belvárosban dolgozott, és a munkája – a manhattani székhelyű férfi-divatmagazin, a *Form* társszerkesztője volt – azzal járt, hogy elhúzódó partikon és eseményeken kellett részt vennie. Ami igaz, az igaz, Jem rettentően magányos volt.

A helyzet iróniája abban állt, hogy éppen az ilyen kisgyerekek győzték meg, hogy jöjjön el New Yorkba.

„Gondold csak el, Jem – mondta Nat. – Két év Manhattanben, mialatt mindenki más pelenkát cserél Kensal Rise-ban.”

És ez igaz is volt: az utóbbi tizennyolc hónapban valamennyi barátjuk hozzálátott a családalapításhoz, és a piácsajos estétet, amelyeket annyira szeretett, terhestalálkozók és baba-mama programok váltották föl, amelyekre őt nem hívták meg. Úgyhogy miért is ne költözne el a csillogó-villogó New Yorkba? A *Szex és New Yorkba* illő koktélozások, divatos lakások és sárga taxik kavalkádja, egy város, ahol minden sarok olyan, mintha a kedvenc filmjei, az *Annie Hall*, a *Kétségbeesve keresem Susant* vagy a *Félévente randevú* díszletébe lépne be. Natnek és neki pontosan erre van szükségük. Legalábbis ezt magyarázta be magának.

A zsebéből érkező rezgő hang rántotta ki a gondolataiból. Elővette a telefonját: egy bejövő e-mail.

Sajnálattal értesítjük, hogy pályázata a Buckley-Clinton Iskola séfhelyettesi állására ez alkalommal sikertelen volt. Szakmai önéletrajzát megőrizzük, és értesítjük, ha a jövőben érkezik egy önnek alkalmas állásajánlat.

Minden jót!

Julia Cowen élelmezésvezető

Jem háborgó gyomorral bámulta a telefonját. A francba! A kislány a szomszéd asztalnál leejtette a földre a brownie-ját, és sírva fakadt.

Pontosan tudom, mit érzel, gondolta Jem. Visszalökte a telefont a zsebébe, és fölkapta az élelmiszeres zacskóját.

– Elmész? – kérdezte az egyik jogarulás, gebe lány reménykedve, és igényét jelezve letette a kávéspoharát az asztalra.

– Sajnos nem – felelte Jem.

A súlyos felhőtakaróból megeredt az eső. A papírzacskót szorosabban megmarkolva, fűrgén lépdelt a kávézótól ötperces sétára lévő lakásuk felé. Valahol egy sziréna hasított bele a forgalom bömbölő háttérzajába, és egy sárga villanásként elhaladó taxi emlékeztette arra, hogy ez a város olyan gyors tempót diktál, hogy az itt élők is óhatatlanul gyorsabban járnak.

Felszaladt a rengeteg lépcsőn a legfelső emeletre, és örült, hogy beért a hidegről. Negyven négyzetméteres lakásuk egy elegáns, barna homokkő épület eresze alatt bújt meg – egyenesen egy brooklyni film díszletéből –, de Jemnek jobban tetszett az a lakás, amelyet Crown Heights kevésbé divatos részén, a botanikus kert közelében láttak. Nat azonban az elegáns Park Slope-ot erőltette, azzal érvelve, hogy a New York-iak úgysem töltenek sok időt a lakásukban. Könnyen beszélt, hiszen ő az egész napját egy hatalmas, fényes irodában töltötte, estéi többségét pedig csillogó partikon.

Lerakta az élelmiszereket az aprócska konyhapultra, és kitérta az egyetlen tárolószekrény ajtaját, amelyet máris csordul-tig megtöltöttek az Angliából magával hozott holmik: a Mar-

mite¹, a narancslekvár, az Oxo leveskockák. Megtorpant, a PG Tips teásdobozok látványától kis híján beleszédült a honvágyba.

Itt van a világ legnagyobb városában, az okos és jóképű férjével, és mégis úgy érzi, mintha pányva nélkül lebegne az űrben.

– Ki gondolta volna? – suttogta. Becsukta a szekrény ajtaját, és fejét hűvös ajtólapjának támasztotta.

Cornwallban, ahol felnőtt, az emberek gyanakodva beszéltek „arról a Londonról”, túl gyorsnak, túl személytelennek, túl önzőnek bélyegezve a fővárost. Jem azonban az első pillanattól fogva imádta. Imádta a tágas parkokat, az impozáns, stukkóval díszített épületeket, a piros telefonfülkéket, a fekete taxikat és a kék díszablákat, amelyek arra emlékeztették, hogy milyen sok nagyszerű ember élt ott egykor.

De legfőképpen az otthonukat szerette, a két hálószobás, előkertes sorházat Kensal Rise-ban, amelyet egy üvegezett veranda világossá és levegőssé tett. Cornwall mindig is az otthona lesz, de ez a házikó *kettőjük* otthona volt, tele olyan holmikkal, amelyekből összeállt a történetük: sílécek, túrabakancsok, könyvek, fényképalbumok, bútorok, amelyeket együtt vettek a Portobello Road-i bolhapiacokon. Meg aztán ott volt az összes *cucc*. A barátai mindig nevettek azon, hogy Nat potyázó, aki szakértő módon használja föl a sármját és divatújságírói helyzetét, hogy ingyenes ruhákra, cipőkre és egyéb termékekre tegyen szert. A konyhában a helyért egymást lökdöső gyümölcscentrifugát és a kávéfőzőt ingyen kapta, és a vendégszoba Aladdin barlangja volt azon holmik számára, amelyeket úgy hurcolt haza, akár egy vadász az elejtett vadat. Jem tudta, hogy büszkévé teszik a dobozokra és zacskókra nyomtatott márkanevek; tudta, hogy meg akarja mutatni neki, milyen sokra

---

¹ Az angolszász országokban népszerű ragadós, sötétbarna sós kence, fő alkotója a sörélesztő. (*Aford.*)

vitték már. Benne azonban fölmerült, hogy Nat ezzel már elvetette a sulykot.

Összeszorult a torka a szomorúságtól, és arcán végiggördült egy árva könnycsepp.

Amikor zörgést hallott a háta mögül, arcát a ruhaujjába törölve megfordult.

– Szia, kicsim! – Nat mosolyogva kitérte a karját. Nat nemcsak egyszerűen belépett egy szobába – úgy mozgott, mint aki színpadra lép. – Találd ki, kinek sikerült ma este korábban meglógnia? Volt egy találkozásom Williamsburgben, és már nem volt érdemes visszamennem az irodába.

A karjába zárta Jemet, és megpuszilta a feje búbját.

– Bocs az ebéd miatt. A főszerkesztő az utolsó pillanatban trombitált össze bennünket egy értekezletre. Az egyik hirdetőnek valami nyűgje van, és több vezércikket akar. Gondoltam, elmehetnénk helyette vacsorázni...

Végre lepillantott rá.

– Hé, mi a baj?

Jem megrázta a fejét, és félrefordította a fejét.

– Semmi.

– De van valami – erősködött Nat, és az álla alá dugott ujjával maga felé fordította a felesége arcát.

Jem érezte, hogy akarata ellenére előnti a vágy. Nat jóképű volt, kiugró arccsonttal, messze ülő, szürke szempárral és dús, rosszfiús, fekete hajjal. Jem sosem hitte el egészen, hogy érdeklődik iránta, arról nem is szólva, hogy őt akarta feleségül venni – és ebből következően sosem volt igazán képes nemet mondani neki. Elhúzódott tőle, és az ablakhoz lépett. Ez volt az öt emelet egyik előnye: remek kilátás nyílt a fasorban sorjázó fákra. Egy-egy tisztább napon még a folyó csillanásait is látta.

– Megint visszautasították egy jelentkezésemet – sóhajtotta, örülve, hogy meg tudja beszélni a gondját a férjével. – Séfhelyettesi állás lett volna a Buckley-Clinton Iskolában. Tudod, az a magániskola az Upper East Side-on.

Nat a vállára tette a kezét, és maga felé fordította.

– Nos, talán ez egy minden rosszban van valami jó helyzet – mondta gyengéden. – Tudom, hogy szeretnél újra dolgozni, de csak nem akarsz megint konyhákban gürcölni?

Jem a homlokát ráncolva pillantott föl rá.

– Az a tanult szakmám – felelte védekező hangon, visszagondolva azokra az évekre, amikor a vendéglátóiparban tevékenykedett, az állásokra, amelyek végül oda vezettek, hogy két évvel ezelőtt létrehozta saját partiszerviz cégét, a Sparkling Jemst².

– Jem, te üzletasszony vagy, nem holmi nyavalyás konyhás néni, és alighanem ez az oka, hogy nem kaptad meg az állást: jóval magasabb a képzettséged, mintsem hogy álló nap csirkefalatkákat készíts.

– *Goujonokat*³ – javította ki Jem bánatos mosollyal. Nat támogatta, amennyire csak telt tőle, tudta jól, és az ő számára New York nagy lehetőségeket tartogatott, nem akart hát hátlátnak látszani. De ettől még semmivel sem érezte magát jobban.

– Értem a dolgomat, Nat – mondta, ismét a férjére pillantva. – A partiszerviz jól ment, mielőtt eljöttünk, az emberek szerették a főztömet, ezért most rossz érzés, hogy fölösleges vagyok, és nem kellek sehol.

– Szó sincs arról, hogy ne kellenél – simogatta meg Nat az arcát. – Remek szakács vagy. A Sparkling Jems a maga erejéből alkalmanként egy zsúrszendviccsel javított a nyugat-londoni vacsoravendégségek minőségén – vigyorgott. – És amint ideát is elterjed a híre, mennyire jó vagy, annyi lehetőség lesz, hogy alig fogod majd győzni. Jó lehetőségek. Egyelőre azon-

---

² Szójáték: a Jem névvel azonosan kiejtett „gem” szó drágakövet jelent, így a hangzás alapján „csillogó drágakövek” a név jelentése. (*A ford.*)

³ Alapvetően halból (külföldön bármely tengeri halból, idehaza fogasból) készítik, jelentése: ferdén szelt halfilé bundázva, de – mint itt is – készülhet csirkéből is. (*A ford.*)

ban próbáld élvezni, hogy egy kicsit ráérsz, és a férjed kétszer annyi dohányt keres, mint odahaza, Londonban.

Magához húzta, és hagyta, hogy Jem a vállára hajtva a fejét ellazuljon. Natben olyan nagy természetes önbizalom buzgott, hogy Jem, amikor vele volt, úgy érezte, minden lehetséges. Végeredményben ezzel vette rá, hogy New Yorkba jöjjenek, bár a város minden vonzereje ellenére Jemnek nehezebbre esett otthagyni a barátait és a vállalkozását.

„Gyerünk, uraljuk a világot, és közben érezzük magunkat pompásan!”, buzdította, és fogta a kezét, miközben beszálltak a JFK-re tartó repülőgépre, ő pedig szédelgett az előttük álló lehetőségek izgalmától.

A gond csak az volt, hogy Jem nem akarta uralni a világot. Ő csupán azt szeretne volna, ha van néhány ember, akikkel napközben beszélgethet, és egy állása, amelyben olyasmivel foglalkozhat el magát, amit élvez.

– Magányos vagyok, Nat – mondta, tudva, ez az alkalmas pillanat, hogy elmondja, mi bántja. – És unatkozom.

A férjén látszott, hogy őszintén zavarba jött.

– Hogyan unatkozhat valaki New Yorkban?

– Nincs állásom, kilátásom sincs rá, és nincsenek barátaim – felelte Jem, az ujjain számlálva az érveket. – Mindennap Manhattanben császkálok egész álló nap, vásárolgatok, múzeumokban ütöm agyon az időt – ami melleleg egy vagyonunkba kerül. Londonban ott vannak a csodálatos ingyenes helyek, itt pedig minden húsz dollárnál kezdődik. – Tétovázott. – Ez az egész olyan...

– Olyan mi?

Jem a fejét csóválta. Céltalan. Üres. Kimerítő. Legszívesebben ezt válaszolta volna.

Ha valaki most felajánlott volna neki egy repülőjegyet Londonba, két kézzel kapott volna utána.

– Torkig vagyok azzal, hogy várok egy állásra, amely szemlátomást nem is létezik – mondta halkan. – Felhívtam már az összes rendezvényszervező céget, megkerestem az összes ét-

termet, és nincs semmi, hacsak nem akard azt, hogy elmenjek minimálbérért a Wendy'sbe.

Arra számított, hogy Nat dühbe gurul, fölemeli a hangját, és közli vele, hogy hálátlan, vagy azt, hogy önző. Ehelyett azonban a férfi mosolyogva nézett rá. És a mosolya azt sugallta, hogy „Tudok egy megoldást”. Ez volt az egyik, amit a legjobban szeretett a férjében: a pozitív hozzáállását mindenhez. Nat fejében nem létezett olyan probléma, amelyet ne lehetett volna megoldani. Hitt magában, és noha Jemben időnként fölmerült a kétely, őbenne is hitt.

– Ma fölhívott Angela Carter – mondta Nat.

Jem a homlokát ráncolta. Egy másodpercre nem ismerte föl a nevet.

– Todd Carter felesége – folytatta a férfi. – A művészeti igazgatóé, emlékszel rá.

Jem bólintott. Találkozott Todd-dal azon kevés partik egyikén, amelyre Nat őt is meghívatta. Nem az az öltönyös típus; sűrű, sötét hajú, és trendi szarukeretes szemüveget hord, de még pulóverben és farmerben is választékosan és divatosan öltözködő férfi benyomását keltette. Ő legalább barátságosan viselkedett Jemmel, elbeszélgetett vele Cornwallról és arról, hogy milyen a tenger mellett felnőni.

– Todd és Angela minden nyáron kibérelnek egy nyaralót Hamptonsban. Elképesztő hely az óceán partján, nagyszerű helyen fekszik, és általában három másik házaspárral osztják meg, négyfelé osztva így a bérleti díjat.

Jem bólintott, és azon tűnődött, mi fog ebből kikerekedni.

– Nos, lett egy üresedés – vigyorgott Nat.

– Üresedés?

– A háborús hősök emléknapijától⁴ egészen szeptember első hétvégéjéig. Képzeld csak el, Jem: egész nyárra saját nyaralónk lesz! Tudom, mennyire hiányzik neked, hogy nem lakhatsz a tenger mellett. Hát most majd mindennap úszhatsz!

---

⁴ Május utolsó hétfője. (Aford.)

Jem tudta, hogy izgalmat kellene éreznie, de csak a nyugtalanság nőtt benne.

– Hamptonsban – mondta lassan. – Nem fog az nagyon sokba kerülni?

Nat legyintett.

– Jutányos az ár. A ház Angela keresztapjáié, és ő már tíz éve nem emelt a bérleti díjon.

– De mások is lesznek ott?

Nat megsimogatta az arcát.

– Kedves emberek. Angela és Todd, Joel és Erica, Paul és Rebecca meg mi. Jó multság lesz. És nincs többé magányos Jem.

Toddon kívül Jem egyikükkel sem találkozott még, és be kellett vallania magának, hogy ezek a nagyratörő társasági emberek félelmet keltenek benne. Nat szemlátomást megérezte, hogy habozik.

– Figyelj, Angela azt javasolta, hogy találkozzunk a többiekkel egy vacsorán ezen a hétvégén, és ott meglátod, hogy szimpatikusak-e neked. De azok lesznek.

– És mi van, ha mi nem leszünk szimpatikusak nekik? Úgy értem, nem olyan ez, mint egy meghallgatás?

Nat nevetett. Magabiztosan, megnyugtatóan.

– Kicsim, ez csak formáság. Benne vagyunk a körben. Amikor elmeséltem nekik, milyen ragyogóan főzöl, kezüket-lábukat törték, hogy meghívjanak bennünket.

Jem elnevette magát.

– A főztöm miatt? A sziporkázó személyiségeimet meg sem említetted nekik?

Nat szoros ölelésbe vonta.

– De igen, természetesen azt is.

Egy pillanatig a karjában tartotta, majd hátralépett, és a szemébe nézett.

– Nézd, tudom, hogy ez a költözés nem volt könnyű neked. A lakás kicsi, és elszigeteltnek érzed magad, és – igen – nem vagyok itthon olyan sokat, mint mindketten szeretnénk.

De még csak most dolgozom be magam a magazinnál, meg kell mutatnom nekik, mennyire jó vagyok, és nemsokára levehetem majd a lábam a gázpedálról.

Az ablak felé fordult.

– És nézd csak ezeket a fényeket, Jem! New Yorkban vagyunk, hamarosan itt a nyár, és van egy házunk a tengerparton. Ez azért nem hangzik rosszul, igaz?

Jem elmosolyodott, magával ragadta Nat lelkesedése. Miért is ne? Miért ne lehetne jó? Végeredményben ezért jöttek ide, hát nem?

Látta a sötét ablakban a tükörképüket. Fiatal pár, egymást átkarolva, szerelmesen. Semmi nem sikerülhet félre.

– Ez a nyár életre szóló emlék lesz – jelentette ki Nat.
– Higgy nekem!

Jem nevetett.

– Talán így lesz – felelte. És abban a pillanatban el is hitte, hogy ez lehetséges.